

Dearest Dutch readers,

I'm so delighted that my books have arrived on your shelves with all the glitz of 1920s Shanghai ready for you to enter.

Happy reading! Glatfong

Chloe Gong bij Boekerij:

Dochter van de Scharlaken Rozen

Zoon van de Witte Magnolia's

Chloe Gong

ZOON
VAN DE
WITTE MAGNOLIA'S

VERBODEN DUET 2

Vertaald door Maren Mostert

ISBN 978-90-225-9817-7
ISBN 978-94-023-2041-1 (e-book)
NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Our Violent Ends*
Vertaling: Maren Mostert
Omslagontwerp: © Micaela Alcaino, bewerkt door DPS Design & Prepress
Studio, Amsterdam
Omslagbeeld: © Micaela Alcaino
Illustraties schutbladen: © Laura Sampaio de Quieroz (@lasq.draws)
Zetwerk: Pier Post

© 2021 Chloe Gong
© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Noot vooraf

Op een enkele uitzondering na zijn alle Chinese namen en Chinese woorden in dit boek gespeld in het Hanyu Pinyin, het meest gebruikelijke transcriptiesysteem voor het Mandarijn. Enige lastige letters:

- c → ts, zodat Cai Junli wordt uitgesproken als Tsai Djuun-lie
- q → tsj, zodat qípáo wordt uitgesproken als tsjie-pauw
- x → sj, zodat xiǎojie wordt uitgesproken als sjauw-djè
- zh → dzj, zodat Zhouzhuang wordt uitgesproken als Dzjoo-dzjwang.

Het Mandarijn heeft vier tonen, die bij de Chinese woorden in dit boek zijn aangegeven met de gebruikelijke toontekens (mā, má, mǎ, mà).

De Koreaanse familienaam Seo wordt uitgesproken ongeveer als het Engelse woord ‘soul’, zonder de -l.

Bij Chinese namen staat de familienaam (‘achternaam’) voorop, gevolgd door de persoonlijke naam (‘voornaam’). Als Chinezen een

Engelse of andere buitenlandse voornaam gebruiken, keren ze dat om en komt de Chinese achternaam achter de buitenlandse voornaam. Vandaar dat de troonopvolgster van de Scharlaken Rozen in het Chinees Cai Junli heet en in het Engels Juliette Cai. En vandaar ook dat Chloe Gong haar familienaam aan het eind heeft staan.

Chinese vrouwen houden na het huwelijk hun eigen familienaam, maar sociaal gebruiken ze ook vaak de familienaam van hun man, zoals vrouwe Cai in dit boek. Kinderen krijgen over het algemeen de familienaam van hun vader.

Voor het motto van dit boek en de Shakespeare-citaten hier en daar is gebruikgemaakt van de vertaling van Willy Courteaux.

De dichtregels op p. 288 zijn afkomstig uit het gericht 'Jevgeni Onegin' van Poesjkin; de vertaling op p. 511 is van W. Jonker (Van Oorschot, 1989).

*Voor mijn ouders,
die mij de verhalen vertelden
die ik nodig had
om dit boek te schrijven*

Ogen, kijk éénmaal nog!
Armen, nog een laatste omhelzing! En gij, o lippen,
deuren van mijn adem, bezegel nu met rechtmaat'ge kus
uw eeuw'ge koop met de hebzucht'ge dood!

Shakespeare, *Romeo en Julia*

I

JANUARI 1927

In Shanghai was oudejaarsavond zo uitbundig gevierd dat de feestelijke sfeer een week later nog voelbaar was in de stad. Het was te merken aan de manier waarop de mensen in het Grand Theatre zich bewogen – het extra hupje op hun tenen en de twinkeling in hun ogen wanneer ze zich op hun stoel naar hun gezelschap toebogen om iets te fluisteren. Uit de kroeg aan de overkant van de straat klonk luide jazzmuziek. In de bioscoopzaal wapperden bamboe handwaaiers in een kleurig waas koele lucht, en de geur van een gefrituurde snack kroop de bioscoopzaal binnen, ondanks de strikte regels van Screen One. Het Westen had de eerste dag van de gregoriaanse jaarkalender tot feestdag uitgeroepen, maar het Westen had al heel lang zijn invloed in deze stad doen gelden.

De waanzin in Shanghai was verdwenen. In de straten was het tumult weer afgezwakt tot het gebruikelijke rumoer van decadent vermaak en nachten die eindeloos leken te duren – zoals deze, waarop bioscoopbezoekers een film keken en daarna langs de rivier de Huangpu slenterden tot de zon opkwam. Er lag tenslotte geen monster meer op de loer in het water. Het was vier maanden geleden dat het monster van Shanghai was afgemaakt, doodgeschoten en op een kade van de Bund achtergelaten om weg te rotten. Het enige

waar de burgers zich nu nog zorgen om moesten maken waren de bendes... en het stijgende aantal met kogels doorzeefde lijken in de straten.

Juliette Cai tuurde over de balustrade naar beneden, naar de zaal op de begane grond van zaal één. Vanwaar ze stond kon ze bijna alles zien, elk klein detail in de warboel van mensen, smorend in het goudkleurige licht van de lampen. Helaas zou het heel wat handiger zijn geweest als ze zelf ook beneden was, zodat ze in contact kon komen met de handelaar voor wie ze hiernaartoe was gestuurd, in plaats van alleen maar naar hem te staren vanaf het hoge balkon. Hun zitplaatsen voor vanavond waren de beste waar ze aan had kunnen komen. Ze had de opdracht pas op het laatste moment gekregen en het was al te laat geweest om iets beters te ritselen in het uitgaansleven.

‘Ga je hier de hele avond met zo’n sip gezicht zitten mokken?’

Juliette draaide zich om en keek haar nicht geïrriteerd aan. Kathleen Lang liep vlak achter haar, haar mond tot een grimas vertrokken terwijl de mensen om hen heen net als zij naar hun stoelen zochten voordat de film zou beginnen.

‘Ja,’ snauwde Juliette. ‘Ik heb wel iets leukers te doen op dit moment.’

Kathleen sloeg haar ogen ten hemel en zonder iets te zeggen wees ze voor zich uit toen ze de zitplaatsen met de nummers op hun kaartjes spotte. De kartonnen strookjes waren slordig afgescheurd omdat de hoed van de geüniformeerde jongen die de kaartjes bij de deur controleerde over zijn ogen was geschoven in het gedrang van mensen die de foyer binnendrongen. Hij had amper tijd gehad om zich te herpakken voordat nog meer mensen met hun kaartjes voor zijn gezicht heen en weer zwaaiden, zowel buitenlanders als rijke Chinezen, die hun neus ophaalden voor het trage tempo. In een bioscoop als deze verwachtte men betere service. De kaartjes waren gigantisch duur, om van een bezoek aan het Grand Theatre een ‘totaalervaring’ te maken, met zijn geboogde plafondbalken en smeedijzeren balustrades, zijn Italiaanse marmer en verfijnde letters op de deuren – alleen in het Engels, nergens ook maar iets in het Chinees te bekennen.

‘Wat kan er in vredesnaam belangrijker zijn dan dit?’ vroeg Kathleen. Ze namen plaats in hun stoelen: de voorste rij van het balkon op de tweede verdieping, vanwaar ze een perfect zicht hadden op het filmdoek en de mensen beneden. ‘Boos naar de muur van je slaapkamer staren zeker, zoals je de afgelopen maanden hebt gedaan?’

Juliette fronste. ‘Dat is echt niet het enige wat ik heb gedaan.’

‘O ja, sorry. Hoe kon ik vergeten dat je tegen politici tekeer bent gegaan?’

Verongelijkt leunde Juliette achterover in haar stoel. Ze sloeg haar armen over elkaar, waardoor de kraaltjes van haar mouwen hard tegen de kralen kletterden die aan de voorkant van haar jurk bungelden. Maar hoe schel het geluid ook klonk, het droeg nauwelijks bij aan het geroezemoes in de bioscoop.

‘Bàba bezorgt me al meer dan genoeg ellende omdat ik die nationalist van streek heb gemaakt,’ bromde Juliette. Ze tuurde naar het publiek beneden om te zien of er bekenden waren, in gedachten koppelde ze namen aan gezichten en stelde ze vast wie misschien zou kunnen opmerken dat ze hier was. ‘Ga jij me nu niet ook nog eens op de vingers tikken.’

‘Rustig maar,’ zei Kathleen terwijl ze een elleboog op de armleuning tussen hen in zette. ‘Ik ben alleen maar bezorgd, *biǎomèi*.’

‘Hoezo? Ik schreeuw toch altijd tegen mensen?’

‘Heer Cai wijst je niet zo vaak terecht. Ik denk dat dat een verklaring kan zijn voor –’

Plotseling boog Juliette zich over de balustrade. Puur uit instinct wilde ze een kreet slaken, maar ze weigerde het geluid te laten ontsnappen en in plaats daarvan zette het zich vast in haar keel, een ijzige kou die tegen de achterkant van haar tong drukte. Ook Kathleen was onmiddellijk alert, ze speurde de zaal beneden af om te achterhalen wat de reden was waarom Juliettes gezicht ineens zo doodsbleek zag.

‘Wat?’ eiste Kathleen. ‘Wat is er? Moet ik versterking laten komen?’

‘Nee,’ fluisterde Juliette, en ze slikte moeizaam. De lampen in de zaal begonnen te dimmen, waarop de zaalwachters door de gangpa-

den gingen om het publiek aan te sporen plaats te nemen in hun stoelen voordat de film begon. ‘Het is maar een klein probleempje, meer niet.’

Haar nicht tuurde nog steeds fronsend naar beneden. ‘Wat is er dan?’ herhaalde ze.

Zonder iets te zeggen wees Juliette omlaag. Ze keek naar Kathleen, die de richting van haar vinger volgde en zag dat het haar begon te dagen toen ze allebei dezelfde persoon in het vizier hadden, die zich een weg baande door de menigte.

‘Het lijkt erop dat wij niet de enigen zijn die hiernaartoe zijn gestuurd voor een klus.’

Want in de diepte, in de zaal op de begane grond, bleef Roma Montagov met een glimlach voor de handelaar stilstaan op wie zijzelf ook waren afgestuurd, hij zag eruit alsof niks in de wereld hem iets kon schelen en stak de man zijn hand toe om die te schudden.

Juliette balde haar vuisten stevig in haar schoot.

Ze had Roma sinds oktober niet meer gezien, sinds de eerste protesten in Nanshi, die de hele stad hadden opgeschrikt en een precedent hadden geschapen voor de oproer die daarop volgde toen de winter zijn intrede deed in Shanghai. Maar ook al had ze zijn fysieke gestalte al een tijd niet gezien, ze had zijn aanwezigheid overal gevoeld: in de vele lijken die in de stad lagen met witte magnolia’s in hun verstijfde handen; in de zakenpartners die zomaar zonder bericht of verklaring verdwenen; in de bloedvete die zijn sporen naliet. Vanaf het moment dat de stad op de hoogte was van een confrontatie tussen Roma Montagov en Tyler Cai, was de bloedvete in al zijn afschuwelijke hevigheid opgelaaid. Geen van beide gangsterbendes hoefde zich nog zorgen te maken over het feit dat hun aantallen door de waanzin slonken. In plaats daarvan draaiden hun gedachten nu om wraak en eer. En hoewel er verschillende versies rondgingen van wat er die dag precies gebeurd was tussen de kring van vertrouwelingen van de Scharlaken Rozen en de Witte Magnolia’s, was dit de enige onherroepelijke waarheid: in een klein ziekenhuis aan de rand van de stad had Roma Montagov Tyler Cai beschoten, en om haar neef te beschermen had Juliette Cai Marshall Seo in koelen bloede omgebracht.

Nu waren beide partijen uit op wraak. Nu zetten de Magnolia's de Rozen met hernieuwde urgentie onder druk, en de Rozen vochten op hun beurt net zo hard terug. Ze moesten wel. Hoe goed ze ook samenwerkten met de nationalistes, iedereen in deze stad kon voelen dat er veranderingen op til waren, iedereen kon zien dat de samenkomsten in aantallen toenamen elke keer dat de communisten een staking afkondigden. Het politieke landschap zou spoedig veranderen, deze staat van ordeloosheid zou al gauw verleden tijd zijn. Voor beide bendes die momenteel met ijzere vuist in de stad heersten gold dat ze nu nog gewelddadiger zouden worden om hun territorium en macht veilig te stellen, omdat als ze dat niet deden, ze later waarschijnlijk spijt kregen, wanneer een grotere macht zou opkomen en er geen mogelijkheid meer was om hun territorium terug te winnen.

'Juliette,' zei Kathleen zacht. De ogen van haar nicht schoten heen en weer tussen haar en Roma. 'Wat is er tussen jullie voorgevallen?'

Juliette kon die vraag niet beantwoorden, net zoals ze alle andere keren dat haar die vraag was gesteld geen antwoord had kunnen geven. Kathleen verdiende een betere uitleg, ze verdiende te weten waarom iedereen in de stad beweerde dat Juliette Marshall Seo van dichtbij had doodgeschoten terwijl ze eens zo goed bevriend waren geweest, en waarom Roma Montagov overal waar hij ging bloemen neerlegde om de spot te drijven met de slachtoffers van de bloedvete, terwijl hij ooit zo lief was geweest voor Juliette. Maar nog iemand met wie ze het geheim zou delen was weer iemand die in deze ellende werd meegesleurd. Weer een volgend slachtoffer van Tylers onontkoombare arendsogen, nog een doelwit voor Tylers pistool.

Het was beter om er niet over te praten. Beter om te doen alsof, en dat vol te houden, net zo lang tot zich misschien, heel misschien, een kans aandiende om de stad te redden van de verdeelde toestand waarin die zich bevond.

'De film gaat beginnen,' zei Juliette in plaats van te antwoorden.

'Juliette,' drong Kathleen aan.

Ze klemde haar kiezen op elkaar en vroeg zich af of haar toon iedereen nog steeds om de tuin zou leiden. In New York was ze zo

goed geweest in liegen, zo goed in doen alsof ze iemand anders was. De afgelopen maanden hadden haar totaal uitgeput, totdat er niets meer van haar over was dan alleen... Juliette.

‘Hij doet niks. Kijk maar, hij gaat gewoon zitten.’

Roma leek na een korte begroeting inderdaad bij de handelaar weg te lopen om in een stoel aan het gangpad plaats te nemen, twee rijen naar achter. Hij vormde waarschijnlijk geen probleem. Het was niet nodig om een confrontatie aan te gaan. Juliette kon hem heimelijk in de gaten houden vanwaar ze zat en zou ervoor zorgen dat zij in de pauze als eerste op de handelaar afstapte. Het bevreemde haar enigszins dat ze nu zelfs achter een handelaar aan was gestuurd. De Scharlaken Rozen jaagden zelden op nieuwe klanten, ze wachtten altijd tot de klanten naar hen toe kwamen. Maar deze vent zat niet in de drugs, zoals de rest. Hij was vorige week de haven van Shanghai binnengevaren en had Britse technologie bij zich – ze had geen flauw idee wat die was. Haar ouders waren niet zo specifiek geweest toen ze haar informeerden, behalve dat het om een soort wapens ging dat de Rozen wilden aanschaffen.

Als de Witte Magnolia's er ook probeerden aan te komen, dan moest het wel iets van groot belang zijn. Juliette maakte een mentale notitie om, zodra ze weer thuis was, naar de details te vragen.

De lampen in de zaal gingen uit. Kathleen keek over haar schouder, nerveus met de wijde mouwen van haar jas friemelend.

‘Ontspan je een beetje,’ fluisterde Juliette. ‘Wat je zo gaat zien, komt rechtstreeks van de première in Manhattan. Vermaak van hoge kwaliteit.’

Toen begon de film. Zaal Eén was de grootste bioscoopzaal in het hele Grand Theatre, het orkestrale geluid dreunde van alle kanten door het vertrek. Elke stoel was uitgerust met een eigen vertaalsysteem, dat de tekst die onder de stomme film in beeld verscheen voorlas. Het stel links van Juliette had hun koptelefoons al opgezet en mompelde opgewonden tegen elkaar toen ze de tekst in het Chinees hoorden. Juliette had haar koptelefoon niet nodig, niet alleen omdat ze Engels kon lezen, maar vooral omdat ze niet echt naar de film keek. Hoe ze het ook had geprobeerd, haar blik bleef maar naar beneden dwalen.

Doe niet zo belachelijk, foeterde ze in zichzelf. Ze had zich halsoverkop in deze situatie gestort en ze zou er geen spijt van krijgen. Het moest gewoon gebeuren. Toch kon ze niet ophouden met turen.

Het was pas drie maanden geleden, maar Roma was veranderd. Dat wist ze natuurlijk al uit de rapportages die ze ontving over gedode gangsters met in bloed gekladde Koreaanse karakters op straat. Over de lijken die zich steeds verder binnen het territorium van de Rozen opstapelden, alsof de Magnolia's de grenzen op de proef stelden om te kijken hoe ver ze konden gaan. Het was onwaarschijnlijk dat Roma alleen achter de Rozen aanging om wraakmoorden te plegen, het lag niet in zijn aard om zover te gaan, maar elke keer dat er een conflict uitbrak, was de boodschap die werd achtergelaten niet mis te verstaan: *Dit is jouw schuld, Juliette*.

Het was Juliette die de vete had laten escaleren, die de trekker had overgehaald van het pistool waarmee Marshall Seo was doodgeschoten, en die Roma recht in zijn gezicht had verteld dat wat er ook was gebeurd tussen hen, het niets anders was geweest dan een leugen. Dus al het bloed dat hij als een spoor achterliet was als wraak bedoeld.

Hij zag er ook heel anders uit. Op een bepaald moment had hij zijn zwarte pakken ingeruild voor lichtere kleuren: voor een crèmekleurig colbertje en een goud getinte stropdas, en manchetknopen waarin het licht werd weerkaatst, elke keer dat het filmdoek wit oplichtte. Zijn houding was kaarsrecht en alert, hij liet zijn schouders niet meer hangen om onverschilligheid voor te wenden, geen gestrekte benen meer zodat hij onderuitgezakt in de stoel kon zitten om te voorkomen dat iedereen die de zaal vluchtig rondkeek hem zou zien.

Roma Montagov was niet meer de troonopvolger die zijn plannen in het geheim smeedde. Het leek erop dat hij er helemaal klaar mee was dat de stad hem alleen zag als iemand die kelen doorsneed in het donker, iemand met een zwart hart en al net zulke zwarte kleding.

Nu zag hij er op-en-top als een Witte Magnolia uit. Hij leek op zijn vader.

Aan de rand van Juliettes blikveld ving ze iets van een snelle be-

weging op. Ze knipperde met haar ogen, keek weg van Roma en speurde de stoelen langs zijn gangpad af. Even was ze er zeker van dat ze zich had vergist, dat er misschien een haarlok uit haar gekrulde kapsel was losgeraakt die voor haar ogen was gevallen. Maar toen flitste het scherm weer wit op, net op het moment dat een gierende trein ontspoorde in het Wilde Westen, en Juliette zag de figuur in het publiek overeind komen.

Het gezicht van de man was beschaduwd, maar het pistool in zijn hand was duidelijk zichtbaar in het witte licht.

En hij richtte zijn wapen op de handelaar op de voorste rij, met wie Juliette nog moest praten.

‘O nee. Geen denken aan,’ mompelde ze boos terwijl ze naar het pistool reikte dat om haar bovenbeen was vastgegespt.

Hoewel het filmdoek weer donker werd, richtte Juliette toch op de man. En nog voordat hij iets kon doen, haalde ze de trekker als eerste over, gevolgd door een harde knal.

Door de terugslag werd ze naar achteren in haar stoel gedrukt, haar kaken gespannen, terwijl de man beneden zijn wapen liet vallen omdat hij in zijn schouder was geraakt. Haar pistoolschot had nauwelijks aandacht getrokken, want in de film speelde zich ook net een schietpartij af, waardoor het geschreeuw van de man werd overstemd en iedereen aandachtig naar het doek keek, zodat het beetje rook dat uit de loop van haar pistool omhoogkringelde niet opviel. Ook al had de film geen gesproken dialogen, in de orkestrale achtergrondmuziek klonk het harde geluid van een cimbaal, en het bioscooppubliek nam zeer waarschijnlijk aan dat het pistoolschot bij de filmmuziek hoorde.

Iedereen behalve Roma, die zich onmiddellijk omdraaide en omhoogkeek, met zijn ogen speurend naar de plek waar het schot vandaan was gekomen.

En die plek vond hij.

Toen ze oogcontact hadden was de klik van wederzijdse herkenning zo sterk dat Juliette letterlijk een verandering in haar ruggengraat voelde, alsof haar lichaam eindelijk weer recht schoot, na maanden uit het lood te hebben gestaan. Ze verstarde, de adem stokte in haar keel en haar ogen waren opengesperd.

Totdat Roma naar zijn jaszak reikte en zijn pistool trok, en Juliette geen andere keus had dan zichzelf uit haar verstarring wakker te schudden. In plaats van tegen de vermoedelijke huurmoordenaar te vechten, had hij kennelijk besloten op háár te schieten.

Er suïden drie kogels langs haar oor. Naar lucht happend viel ze op de grond, haar knieën schuurden hard over het tapijt toen ze zich platdrukte. Het echtpaar links van haar begon te schreeuwen.

De bioscoopbezoekers hadden zich gerealiseerd dat de pistoolschoten niet bij de soundtrack hoorden.

‘Oké, duidelijk,’ zei Juliette binnensmonds. ‘Hij is nog steeds boos op me.’

‘Wat wás dat?’ vroeg Kathleen. Haar nicht liet zich ook snel naar de grond zakken en benutte de balkonbalustrade om zich achter te verschuilen. ‘Heb je in de stoelen geschoten? Was dat Roma Montagov die terugshoot?’

Juliette grimaste. ‘Ja.’

Het klonk alsof er beneden chaos was uitgebroken. En ook de mensen op de bovenverdieping raakten in paniek, ze vlogen op uit hun stoelen en renden naar de uitgang, maar de twee deuren aan weerskanten van de zaal – gemarkeerd met EVEN en ONEVEN voor de stoelnummers – waren nogal smal, en het enige wat ze ermee bereikten was een grote opstopping.

Kathleen maakte een onverstaanbaar geluid. *‘Hij haalt niks uit... hij gaat gewoon zitten!’*

‘Hé, maak me niet belachelijk!’ siste Juliette.

Deze situatie was verre van ideaal. Maar ze zou zich eruit zien te redden.

Ze krabbelde overeind.

‘Iemand probeerde de handelaar koud te maken.’ Ze wierp een snelle blik over de balustrade. Maar ze zag Roma niet meer. De handelaar zag ze wel, hij trok zijn jas strak om zich heen, zette zijn strohoed stevig op zijn hoofd en probeerde achter de menigte aan de bioscoop uit te komen.

‘Ga uitzoeken wie het was,’ beet Kathleen haar toe. ‘Je vader zal je laten ombrengen als die handelaar wordt gedood.’

‘Ik weet dat je een grapje maakt,’ antwoordde Juliette, ‘maar je

kunt wel eens gelijk hebben.’ Ze drukte haar nicht haar pistool in de hand en ging ervandoor terwijl ze over haar schouder riep: ‘Praat met de handelaar voor mij! *Merci!*’

Inmiddels was de opstopping bij de deur voldoende uitgedund zodat Juliette zich door de mensen heen kon dringen, en ze kwam in de drukke foyer op de eerste verdieping van Zaal Eén. Dames gekleed in zijden *qipáo* gilden ontroostbaar tegen elkaar en Britse officieren zaten in een hoek bij elkaar driftig te fluisteren over wat er gaande was. Juliette negeerde het allemaal en drong zich verder tussen de mensen door om bij de trap te komen, om naar de begane grond te gaan, waar de handelaar de zaal uit zou komen.

Plotseling bleef ze stilstaan. De hoofdtrap was veel te druk. Haar ogen schoten naar opzij, naar de personeelstrap, en zonder nadenken trok ze de deur open om erdoorheen te stormen. Ze kende deze bioscoop op haar duimpje; het stond op het territorium van de Scharlaken Rozen, en ze had delen van haar vroege jeugd dwalend door dit gebouw doorgebracht, de verschillende filmzalen in turend als haar voedster even niet oplette. Hoewel de hoofdtrap een prachtig bouwwerk was van glanzend geboende treden en glooiende houten trapleuningen, was de personeelstrap van beton en verstoken van daglicht, waar men moest vertrouwen op niets anders dan een gloeilampje dat op de middelste overloop aan het plafond bungelde.

Haar hakken klakten hard op het beton toen ze de hoek omging, waarna ze abrupt bleef staan.

Daar, bij de deur naar de grote foyer, stond Roma, zijn pistool in de aanslag.

Ze had het sterke vermoeden dat ze voorspelbaar was geworden.

‘Je was drie stappen verwijderd van de handelaar,’ zei ze, en het verraste haar dat haar stem niet beefde. *Tā mā de!* Er zat een mes om haar heen vastgegespt, maar in de tijd die het haar zou kosten om het te pakken, gaf ze Roma genoeg tijd om te schieten. ‘Je hebt hem laten lopen, alleen om achter mij aan te gaan? Ik voel me geveid...’

Met een siggeluid dook ze opzij. Haar wang voelde heet en opgezwollen aan van de kogels die gevaarlijk dicht langs haar hoofd suisdien. Voordat het ook maar in Roma kon opkomen om opnieuw

te richten, overwoog Juliette razendsnel haar opties en stoot toen door de deur achter zich de bergruimte in.

Ze probeerde niet te ontsnappen. Dit liep dood, deze smalle ruimte vol met op elkaar gestapelde stoelen en spinnenwebben. Het enige wat ze nodig had was...

Er suisde weer een kogel langs haar arm.

‘Voor je het weet laat je het hele gebouw ontploffen,’ beet ze hem toe terwijl ze zich naar hem omdraaide. Ze was bij het verre uiteinde van de bergruimte gekomen en stond met haar rug tegen de dikke buizen aan gedrukt die langs de muren liepen. ‘In sommige leidingen zit gas, je hoeft er maar één gat in te schieten en de hele bioscoop ontploft.’

Het dreigement leek Roma amper iets te kunnen schelen. Het was alsof hij haar niet kon horen. Zijn ogen waren samengeknepen en hij fronste diep. Hij zag eruit als een onbekende – een volslagen vreemde, als een jongen die een kostuum had aangetrokken en niet had verwacht dat het zo goed zou passen. Zelfs in het gedimde licht glinsterde het goud van zijn kleren zo fel als de fonkelende reclameborden buiten de bioscoop.

Toen Juliette zag wat ze met hem hadden gedaan wilde ze het uitschreeuwen. Ze kon amper op adem komen en ze zou liegen als ze zei dat het alleen kwam doordat ze zojuist zo hard had gerend.

‘Heb je me gehoord?’ Ze schatte de afstand tussen hen. ‘Stop dat pistool weg –’

‘Moet je horen wie het zegt,’ onderbrak Roma haar. Na drie stappen was hij zo dichtbij dat hij zijn wapen pal op Juliettes gezicht kon richten. Ze voelde de hitte van de loop, van gloeiendheet staal, op nog geen drie centimeter afstand van haar huid. ‘Jij hebt Marshall vermoord, je schoot hem in koelen bloede neer. Dat is inmiddels maanden geleden en ik heb niks van je gehoord, geen enkele verklaring.’

‘Omdat er geen verklaring is.’

Hij vond haar een verschrikkelijk monster. Hij dacht dat ze hem al die tijd zo intens had gehaat, zo venijnig, dat ze alles wat hem lief was zou verwoesten, en dat moest hij ook wel denken om in leven te blijven. Juliette weigerde hem mee te slepen in haar ellende, alleen omdat zij zo laf was.

‘Ik heb hem gedood omdat het moest,’ zei ze. Met een snelle beweging van haar arm ontwapende ze Roma, en ze liet het pistool op de grond bij hun voeten kletteren. ‘Net zoals ik jou koud zal maken. En ik zal niet stoppen totdat jij mij om het leven brengt.’

Hij gaf haar een harde duw, waardoor ze tegen de leidingen aan smakte.

Zo hard dat ze bloed aan de binnenkant van haar lip proefde, opengehaald door haar eigen scherpe tanden. Ze verbeet een gil, en nog een toen Roma zijn hand om haar keel klemde, met moordzucht in zijn ogen.

Maar ze was niet bang. Als ze al iets voelde, was het woede – ze was niet boos op Roma, maar op zichzelf, omdat ze zich, zelfs nu hij haar probeerde te wurgen, het liefst in zijn armen had gestort. Omdat ze deze afstand tussen hen zo gewillig had gecreëerd, omdat ze waren geboren in twee families die in oorlog waren met elkaar, en ze liever door toedoen van Roma om het leven kwam dan de oorzaak van zijn dood te zijn.

Niemand anders zou zijn leven voor me geven. Roma had een heel huis vol met mensen opgeblazen om te zorgen dat Juliette veilig was. Tyler en zijn mannen van de Rozen zouden op oorlogspad gaan om Juliette te beschermen, zelfs als ook zij haar dood wilden. Het kwam allemaal op hetzelfde neer. Het was deze stad, verdeeld door namen, kleuren en territoria, maar desondanks vloaide er overal dezelfde rode kleur van geweld.

‘Toe dan,’ bracht Juliette met moeite uit.

Ze meende het niet. Ze kende Roma Montagov goed genoeg. Hij dacht dat hij haar dood wilde, maar het was een feit dat hij nooit miste en toch had hij haar niet geraakt – al die kogels waren in de muur terechtgekomen in plaats van in haar hoofd. Het was ook een feit dat hij zijn handen om haar keel had geklemd en ze toch nog kon ademen, ze kreeg nog steeds lucht ondanks het gif en de haat die zijn vingers in haar huid probeerden te drukken.

Uiteindelijk reikte ze naar haar mes. Net op het moment dat Roma naar voren kwam, misschien met de bedoeling om haar te doden, sloot haar hand zich om de schede onder haar jurk. Ze trok het wapen eruit en haalde naar hem uit zonder precies te zien waar

ze hem raakte. Met een sissend geluid liet Roma haar los. Het was een oppervlakkige snee, maar toch hield hij zijn arm tegen zijn borst gedrukt, en Juliette stapte naar hem toe om hem het mes op de keel te zetten.

‘Dit is het territorium van de Scharlaken Rozen.’ Haar woorden klonken beheerst, maar het kostte haar veel moeite om dat zo te houden. ‘Je bent overmoedig geworden.’

Roma verstarde. Hij staaarde haar een lang moment met een onpeilbare blik aan, zo lang dat Juliette bijna begon te denken dat hij zich zou overgeven.

Maar toen duwde hij in plaats daarvan zijn keel tegen het metaal, en het scheelde maar een haar of zijn huid ging kapot en zou gaan bloeden.

‘Doe het dan,’ siste hij boos... gepijnigd. ‘Dood me.’

Juliette bewoog zich niet. Ze moest iets te lang hebben geaarzeld, want op Roma’s gezicht verscheen een grijns.

‘Waar wacht je op?’ spotte hij.

Ze proefde de scherpe smaak van bloed nog in haar mond. In een waas draaide ze het mes om en sloeg met het heft tegen Roma’s slaap. Hij knipperde met zijn ogen en viel als een baksteen naar de grond, maar Juliette gooide het wapen snel weg en stoof naar hem toe om hem op te vangen. Zodra haar handen hem beetpakten liet ze haar adem opgelucht ontsnappen, omdat ze zijn val net op tijd kon stoppen voordat zijn hoofd de harde vloer zou raken.

Ze zuchtte diep. In haar armen voelde hij zo sterk, zo echt aan als nooit tevoren. Zijn veiligheid was iets abstracts voor haar als hij op afstand was, ver weg van de dreiging die haar Rozen voor hem vormden. Maar hier, met zijn hartslag bonzend in zijn borst in een regelmatig ritme tegen haar eigen borst, was hij een kwetsbare jongen met een bloedrood kloppend hart dat op elk moment kon worden uitgesneden door elk mes dat scherp genoeg was.

‘*Waarom zou je ermee wachten?*’ praatte ze hem verbitterd na. Voorzichtig hielp ze hem overeind tot hij zat en streek ze zijn warriрге haren uit zijn gezicht. ‘Omdat ik, zelfs als jij mij haat, nog steeds van je hou, Roma Montagov.’

2

Het eerste wat Roma voelde was iets wat tegen zijn schouder leek te duwen. Daarna zijn stramme botten. En toen de verschrikkelijke pijn in zijn hoofd.

‘Verdomme,’ siste hij toen hij met een schok wakker werd. Zodra zijn ogen weer scherp konden zien ontwaarde hij de zwarte laars die verantwoordelijk was voor het porren tegen zijn schouder, de laars van de laatste persoon die hij wilde tegenkomen nu hij in elkaar gezakt op de grond zat.

‘Wat is er in godsnaam met jou gebeurd?’ eiste Dimitri Voronin, zijn armen over elkaar geslagen voor zijn borst. Achter hem stonden drie Magnolia’s. Ze inspecteerden de bergruimte bijzonder grondig en bestudeerden de kogelgaten in de muren.

‘Juliette Cai, dat is er gebeurd,’ mompelde Roma terwijl hij moeizaam overeind krabbelde. ‘Ze heeft me bewusteloos geslagen.’

‘Het ziet er naar uit dat je geluk hebt gehad dat ze je niet om zeep heeft geholpen,’ zei Dimitri. Hij sloeg met zijn hand tegen de muur en wreef over het verkoolde gruis en stof. Roma nam niet de moeite hem te vertellen dat de kogels uit zijn eigen pistool afkomstig waren. Het was niet bepaald zo dat Dimitri hier was om hem te helpen. Waarschijnlijk had hij zijn mannen verzameld op het moment dat hij had